

JENTER

JENTER

JENTER

JENTER

ความลับ
ทศลงจาน
แห่ง 2
สาม
จักร
三國機密

ภาค มังกรชนบท (ปลาย)

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน

เนนน้อย แปล

ความลับ
แห่ง
สามก๊ก
สามก๊ก

三國機密

ภาค มังกรชนชาน (ปลาย)

ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรชมชาน (ปลาย)

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน เม่นน้อย แปล

三国机密 San Guo Ji Mi

Copyright © MA BO YONG 2018 / China South Booky Culture Media Co.,LTD
B&R Book Program

Thai edition © Jamsai Publishing Co., Ltd. 2019

This edition is published by arrangement with Jamsai Publishing Co., Ltd.
through the agency of China National Publications Import and Export (Group)
Corporation
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2490-4

ภาพประกอบปก Nithid / Shutterstock.com
Tairy Greene / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

www

กระดาษปกอ่อนลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

การกระดานอำนาจในสื่อดูซับซ้อนยิ่งกว่าที่คาด บนผืนน้ำที่ดูสงบเสงี่ยม ช้างได้กลับปั่นป่วนเกินหยิ่งและยากจะควบคุม ขุนพลของเฉาเขาไม่ได้โดดเด่นเพียงจำนวน แต่ความสามารถก็ล้วนเป็นของจริง แม้ฝั่งหลิวเสียจะเอาตัวรอดมาได้ แต่ก็ยังเป็นเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น เพราะในเล่มนี้ยังได้เปิดตัวยอดนักกลยุทธ์ที่จัดว่ามีเอกลักษณ์และมีบทบาทโดดเด่นในยุคสามก๊กอีกคนหนึ่ง ซึ่งว่ากันว่าหากเขามีอายุยืนยาวอีกสักหน่อย เรื่องราวของสามก๊กอาจไม่ใช่อย่างที่เรารู้จักกัน!

ความลับแห่งสามก๊กเล่มนี้จะยกระดับการดวลของนักกลยุทธ์ไปอีกขั้น แม้การดวลครั้งนี้จะไม่มีดาบ ไม่มีหอก มีแต่สติปัญญา แผนการ และเล่ห์กล ทว่าถึงไร้เสียงดาบหรือแสงกระบี่ แต่มันย่อมเป็นการฟาดฟันที่ดุเดือดที่สุด ครั้งหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

หม่าป๋อยง นักเขียนผู้ชนะเลิศ 'รางวัลวรรณกรรมแห่งชาติ' และ 'รางวัลความเรียงจู่จื่อชิง' เจ้าของสมญานาม 'ยอดปี่ศาจแห่งวรรณกรรม' เพราะความสามารถในการเขียนได้หลากหลายแนว

นอกจากนี้ยังได้รับคำวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญในแวดวงวรรณคดีว่า เป็นผู้สืบทอดงานเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์นับแต่เกิดเหตุการณ์ 'ขบวนการ 4 พฤษภาคม' ในปี ค.ศ. 1919 ด้วยสำนวนภาษาและเอกลักษณ์ในการเขียนที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นตาตื่นใจ

ผลงานที่ผ่านมา : นางอันลิสสองชั่วยาม

Ma Bo Yong

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 8

นามของเขาคือเฟย

หวังเยวี่ยควมมาเร็วมาหลายสิบลิ้น จนกระทั่งถึงหุบเขาเปลี่ยวร้างแห่งหนึ่งใกล้สี่ตู่จึงร้องเชือกบังเหียนกะทันหัน พุดเสียงก้อง "สวัสดี เจ้าออกมาเถอะ" เสียงของเขาดังมากก่อให้เกิดเสียงสะท้อนท่ามกลางหุบเขาสูงๆ ต่ำๆ ที่รายล้อมอยู่รอบด้านหลายระลอก เนิ่นนานจึงค่อยๆ จางหายไป อีกลาหลายตัวบนยอดไม้ตื่นตกใจ กระพือปีกสีดำร้องกาๆ อยู่บนท้องฟ้า พาให้บรรยากาศของหุบเขาแห่งนี้ยิ่งอ้างว้างวังเวง ทว่ายอดฝีมือลึกลับผู้นั้นกลับไม่ตอบอะไร เหมือนไม่ได้อยู่บริเวณนี้

หวังเยวี่ยรออยู่ครู่หนึ่ง ใบหน้าเริ่มฉายแววไม่พอใจและแหงนหน้าตะโกนอีกครั้ง "เจ้าใช้หินทำลายเพลงกระบี่ข้า บัดนี้กลับไม่ยอมออกมาพบหน้า มีเหตุผลอะไร"

รอบด้านยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งนั้น หวังเยวี่ยตบกระบี่ยาวที่เอว รอยแผลเป็นสองรอยบนใบหน้าหยักงอทันใด "ดี! ถ้าเจ้ายังไม่ออกมาข้าจะรุดกลับไปสี่ตู่สังหารคนสกุลเฉาและโอรสสวรรค์ไปพร้อมๆ กัน เช่นไหว้หลุมศพน้องชายข้า!"

8 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค บั๊กรซมซาน (ปลาย)

เพ็ญจะพูดจบเสียงลมระลอกหนึ่งพลันดังขึ้น หวังเยวี่ยฟังเสียง
แยกแยะทิศทาง ช้อนมือขยับยกฝ่ากระบี่ขึ้น เกิดเสียงดังกังวาน ฝ่ากระบี่
ดีดก่อนหินที่ถูกขว้างเข้ามาออกไปไกล กระแทกต้นไม้ต้นเล็กจนหัก

"หากพี่หวังจะย้อนกลับสวี่ตู ข้าคงได้แต่ขวางไว้สุดชีวิต" เสียงที่
เหมือนกรวดทรายเสียดสีกันลอยมาตามอากาศ

หวังเยวี่ยหัวเราะหยัน "สมัยก่อนตอนอยู่หยางตี้เจ้าพ่ายแพ้ให้ข้า
ตอนนี้กลับหึงผยองที่เดียวนี่"

บุคคลที่ถูกเรียกขานว่า 'สวี่ตู' ไม่รู้ซ่อนตัวอยู่ที่ใด ได้ยินเขาเอ่ย
เพียง "อดีตผ่านไปแล้ว บัดนี้ข้าเป็นเพียงนักรบพลีชีพของหยางไท่เว่ย
ขัดขวางท่านตามคำสั่งเท่านั้น"

"ข้าสังหารเฉาฟี่อะไรไม่ดี ข้าได้ฆ่าศัตรู พวกเจ้าได้ผลประโยชน์"

สวี่ตูตอบ "น้ำใจจอมยุทธ์ของพี่หวังยิ่งใหญ่เกินคำบรรยาย ทว่า
กลับไม่เป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง"

หวังเยวี่ยใช้เล็บดีดคมกระบี่อย่างไม่เห็นด้วย "เจ้าจะลองขวางข้า
ดูก็ได้"

"ท่านกับข้าหากลงมือย่อมมีคนหนึ่งคนใดบาดเจ็บ แต่กลับทำให้
โจรเจ้าได้ประโยชน์ ท่านมีแค้นใหญ่ยังมีได้ชำระ ไยจึงไม่รอชำระที่
กวนตู่เล่า"

หวังเยวี่ยหรีดพาให้รอยแผลเป็นขยับตาม "นี่เป็นความประสงค์
ของหยางไท่เว่ย?"

"ใช่"

หวังเยวี่ยเก็บกระบี่ใส่ฝัก ตอบเสียงดัง "ได้!" จากนั้นหนีบท้องม้า
ทำหน้าของม้าส่งเสียงกุกกัก เดินวนอยู่กับที่หลายรอบ จู่ๆ เขาก็เอ่ยว่า
"แต่ในสวี่ตูข้ายังมีศัตรูอีกคนที่ต้องฆ่า"

"เป็นใคร"

"ถึงอิงคนเนรคุณ" หวังเยวี่ยคลี่ยิ้มเยียบเย็น

รอบด้านเจียบไปครู่หนึ่ง ก่อน 'สวีฝู' จะตอบว่า "ข้าจัดการให้พวกท่านพบกันได้ จะชำระสะสางอย่างไร เชิญพวกท่านตามสบาย"

ทำแบบนี้ไม่ต่างจากการตัดสินโทษตายให้ถึงจี้ระหว่างมือสังหารฝีมือล้ำเลิศกับพระสนมที่ถูกลด ไม่ว่าใครก็รู้ถึงผลลัพธ์ที่จะเกิด

หวังเยวี่ยผงกศีรษะอย่างพึงพอใจ "ข้าจะรอข่าวจากเจ้า" ก่อนควมม้าจากไป

ครั้นเห็นหวังเยวี่ยจากไปแล้ว สวีฝูจึงก้าวออกจากที่ซ่อนซ้ำๆ ความจริงอายุเขายังไม่มาก แต่ใบหน้าขรุขระเต็มไปด้วยร่องลึก สะท้อนประสบการณ์ในชีวิตรุนแรงที่ป่ายป่วนบนหน้าผากและแก้มทำให้เขาดูเหมือนพ่อหมอลงเฝ้าชื่อนานอี่ มีเพียงดวงตาคู่โตที่ทอประกายระยิบ

พิธีแรกนาขวัญของโอรสสวรรค์ถูกรับสั่งให้ของหวังเยวี่ยก่อนงานจึงต้องยุติลงอย่างเรียบง่าย แต่นี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร หลายปีมานี้กิจกรรมไต่บั้งของราชวงศ์ฮั่นที่ไม่ได้ยุติลงอย่างเรียบง่าย ผู้คนทั่วหล้าต่างชินชาแล้ว...กลับเป็นเรื่องที่บุตรชายของเจ้าชื่อคงถูกลอบทำร้ายที่ทำให้ผู้คนกระหึ่มกระซาบและคาดเดาไปต่างๆ นานา

หลังจากโอรสสวรรค์ประทับราชรถกลับสวี่ตู เฉาฟี่ที่หายใจรวนรินถูกส่งกลับจวนชื่อคงทันที เปี้ยนชื่อที่เคร่าโคกปานจะขาดใจร้องไห้จนทรุดลงกับพื้นหลายครั้ง หมอฝีมือดีหลายคนถูกเรียกตัวเข้าจวนเพื่อรักษาและดูแลคนเจ็บ

เวลาเดียวกันเฉาเหรินออกคำสั่งปิดเมือง ทหารหลายพันนาย

10 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรชนชน (ปลาย)

เข้ามาประจำในสวี่ตู ทัวเมืองมีการตรวจตราอย่างเข้มงวดและวาง
เวรยามจำนวนมาก มีทหารสวมชุดเกราะพกอาวุธลาดตระเวนตลอด
ทั้งคืน เสียงร้องตะโกนดังต่อเนื่องทั้งกลางวันและกลางคืน บรรยากาศ
ตึงเครียดยิ่งกว่าตอนขุนเชอจะโจมตีสวี่ตูเสียอีก

จนกระทั่งเขาจัดการทุกอย่างเรียบร้อย คำสั่งแรกคือเรียกตัว
หยางชิวมาพบ สถานที่คือสำนักราชเลขา ผู้ที่นั่งอยู่ด้วยยังมีสวินอวี่และ
หม่านฉ่ง

"คุณชายหยาง ได้ยินว่าข้างกายท่านมียอดฝีมือคนหนึ่งเชี่ยวชาญ
การใช้หิน" เจาเหรินขยับนิ้วมือช้าๆ พลางถาม ดาบพกของเขาวางอยู่
บนโต๊ะ หากหยางชิวมีปัญหาอะไรเขาจะฟันอีกฝ่ายโดยไม่สนว่าสวินอวี่
จะพูดอะไร

หยางชิวยิ้มเมื่อเผชิญการคาดคั้น "ข้างกายข้า? ขออภัย ข้าไม่มี
ปัญญางานการเจ้านั้นหรอก เขาฟังแต่คำสั่งของพ่อข้าเท่านั้น"

"เขาเป็นใคร" สวินอวี่ชิงถาม เขาไม่ยอมให้ท่าทีหยาบคายของ
เจาเหรินทำลายความสัมพันธ์ระหว่างสกุลเขากับสกุลหยางที่กว่าจะ
ปรองดองกันได้ก็ไม่ใช่ง่าย

หยางชิวปิดฝูบนบนแขนเสื้ออย่างไม่มีที่หระ "คนผู้นั้นชื่อสวี่ฝู บ้านเกิด
เดียวกันกับท่านราชเลขาธิการ เป็นชาวอำเภอหยางตี้ เดิมที่เขาเป็น
ชาวยุทธ์ น่าจะในรัชศกจงผิงของจักรพรรดิหลังตี้กระมัง สวี่ฝูแก้แค้น
แทนคนอื่น สังหารสกุลใหญ่ในท้องถิ่นและถูกราชสำนักโอบล้อมโจมตี
สุดท้ายถูกจงจำและทรมานสารพัดจนเกือบตาย พ่อข้าช่วยเขาออกมา
นับแต่นั้นมาสวี่ฝูจึงปิดบังชื่อแซ่ ยินดีเป็นข้ารับใช้พ่อข้า"

สวินอวี่ เจาเหริน และหม่านฉ่งสามคนสบตากัน พวกเขาคิดไม่ถึง
ว่าหยางชิวจะตรงไปตรงมาขนาดนี้ ไม่คิดจะปิดบังแม้แต่บ่อย ชาวยุทธ์

ล้างแค้นแทนสหาย แม้ราชสำนักจะไม่ส่งเสริม แต่เป็นที่นิยมในหมู่ชาวบ้านที่เดียว การกระทำของหวังเยวี่จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา พบเห็นได้ทั่วทุกหนแห่ง

หม่านฉ่งพูด "ตอนเกิดกบฏต่งเจิ้ง คนที่ฆ่าเจ้าหน้าที่ในกองกำลังรักษาเมืองสวี่ของข้าไปห้าคน ทั้งยังใช้หินปลิดชีวิตยอดฝีมือข้างกายต่งเจิ้งหลายคนก็เป็นสวี่ผู้สินะ"

"ถูกต้อง พ่อข้ารู้ว่าข้าต้องไปมาระหว่างสกุลต่งกับสกุลเฉา เรื่องนี้อันตรายเกินไปจึงส่งเขามาคุ้มครองข้าโดยเฉพาะ ทุกคนที่อาจเป็นภัยต่อข้าเขาจะกำจัดทิ้งทั้งหมด น่าเสียดายที่พอสถานการณ์สงบเขาก็ถูกเรียกตัวกลับไป" หยางชีวพยายามมองหาการเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าหม่านฉ่ง น่าเสียดายที่ไม่สำเร็จ ดวงตาแบนราบของหม่านฉ่งจับจ้องไปยังความมืดด้านหลังของหยางชีว เหมือนต้องการพูดหา 'สวี่ผู้' ออกมาจากตรงนั้น

เฉาเหรินมุ่นคิ้วถาม "เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่นาประกอบพิธีในเหอเหลียงวันนี้เจ้ารู้หมดแล้ว?"

"ได้ยินมาแล้ว" หยางชีวตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เฉาเหรินเหลือบมองหม่านฉ่งแวบหนึ่ง "พวกเราพบกันหินตกอยู่บนพื้นใกล้บริเวณที่หวังเยวี่ยืนอยู่ก่อนหน้านี้ น่าจะมาจากสวี่ผู้ผู้นั้น"

"ช่วยชีวิตคุณชายเฉาเอาไว้ได้ย่อมนับเป็นเรื่องดี"

"แต่ว่า!" เฉาเหรินเสียงดังขึ้นกะทันหัน สีหน้าเยียบเย็นกว่าเดิม "พวกเราพบกันหินอีกหลายก้อนบริเวณที่ทหารม้าสี่เหลียงไล่ล่าหวังเยวี่ เจ้าพูดมาเหตุใดสวี่ผู้ต้องขัดขวางคนของเราไม่ให้ไล่ตามหวังเยวี่ พวกเจ้าสมคบคิดกันใช่หรือไม่ มีแผนการลับอะไรที่บอกใครไม่ได้?! หืม?!"

12 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรชนชาน (ปลาย)

"หากพวกเรามีแผนโยสวีผู้ต้องขัดขวางหวังเยวี่ไม่ให้สังหารคุณชายเฉาด้วยเล่า" หยางชีวไม่ลนลานแม้แต่่น้อย พุดอย่างสุขุมเยือกเย็น

"อี ใครจะไปรู้ ข้าเห็นแต่ว่าสวีผู้ปล่อยให้หวังเยวี่หลบหนีไป"

หยางชีวเอ่ยถามกะทันหัน "ขุนพลเฉา หากท่านจับตัวคนร้ายที่ลอบสังหารคุณชายเฉาได้ ท่านอยากฆ่าเขาด้วยตัวเอง หรืออยากยืมมือคนอื่นฆ่า"

"แน่นอนว่าต้องฆ่าด้วยมือของข้าเอง! ข้าจะใช้ดาบแล่นเนื้อที่ละชิ้นให้มันตายอย่างช้าๆ" เฉาเหรินจ้องล้าคอบอบบางของหยางชีว มือขวาเริ่มลูบไล้ฝักดาบ

"พูดได้ดี อันที่จริงความคิดของสวีผู้ก็เหมือนกับท่าน"

"อะไรนะ?" เฉาเหรินตะลึงงัน

"เรื่องเมื่อครูนี้อ้างเล่าไม่จบ เพราะหีใหญ่ที่สวีผู้ประสบในหยางตี้มีบุคคลสำคัญคนหนึ่งที่ยังไม่ได้กล่าวถึง เพิ่งรู้ว่าสวีผู้เป็นศิษย์ของอาจารย์ชื่อดัง ทักษะการโจมตีและป้องกันล้ำเลิศ ทางทางส่งคนมาโอบล้อมเขาหลายครั้งล้วนไม่สำเร็จ สุดท้ายจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากเมืองหลวง และทหารคนเดียวที่เมืองหลวงส่งไปก็คือหวังเยวี่แห่งกองกำลังหู่เป็น"

ภายในสำนักราชเลขาเจียบสนิท ทั้งสามต่างรอฟังคำพูดต่อไปของหยางชีว

"พอหวังเยวี่ถึงอำเภอยางตี้ เขาประลองฝีมือกับสวีผู้ สุดท้ายสวีผู้ถูกกระบี่เร็วสกุลหวังแทงทะลุหัวเข่า ต้องยอมจำนน นับแต่นั้นมาทั้งสองก็มีความแค้นใหญ่หลวง ต่อสู้ประลองกันหลายครั้ง เป้าหมายในชีวิตของสวีผู้คือการสังหารหวังเยวี่ ในอดีตตอนเขาเข้ามาเป็น

ลูกน้องพ่อข้าได้ทำสัญญาว่าหากมีข่าวคราวของหวังเยวี่เมื่อไรจะต้องชำระแค้นครั้งนี้ก่อน ดังนั้นขุนพลเฉาท่านลองคิด สวีผู้เห็นหวังเยวี่ปรากฏตัวจะยอมปล่อยให้คนอื่นปลิดชีวิตเขาได้อย่างไร"

เฉาเหรินแค้นเสียง "แล้วบัดนี้สวีผู้ที่อยู่ใด"

"ตั้งแต่ได้ข่าวหวังเยวี่ จนบัดนี้เขายังไม่กลับมา ตอนนี้สวีผู้ไม่อยู่ในเมือง คงตามไปไล่ล่าหวังเยวี่แล้วกระมัง ข้าว่าท่านไม่จำเป็นต้องปิดเมืองสวีตูหรงก พวกเขาก่อหนีจากเมืองไปหลายสิบลิแล้ว อีกไม่กี่วันต้องมีข่าวกลับมาแน่"

ฟังคำพูดของหยางชิวแล้วสีหน้าของสวีนึกกับเฉาเหรินก็ผ่อนคลายลง คำอธิบายของหยางชิวสอดคล้องด้วยเหตุผล ละเอียดชัดเจน หากเขาคิดจะกบฏคงกบฏไปพร้อมกับต่งเจิ้งแล้ว ไม่มีทางรอดจนถึงปานนี้ค่อยลงมือกะทันหัน

หม่านฉ่งกลับโน้มตัวมาข้างหน้า "คุณชายหยาง คำพูดเจ้าไม่ขัดแย้งกันก็จริง แต่จะพิสูจน์อย่างไรว่าสิ่งที่เจ้าพูดเป็นความจริง"

หยางชิวจ้องตาหม่านฉ่งโดยไม่หลบ ประกายในดวงตาร้อนแรง "ภายในสามวันย่อมมีคำตอบเอง...ใช่แล้ว ถึงเวลานั้นได้เท่าจี๊วคงกลับมาแล้วกระมัง ยังจะมีอะไรน่าห่วงอีกเล่า"

ระหว่างพูดเสียงฝีเท้าเร่งร้อนได้ดังขึ้นนอกประตู ทหารองครักษ์นายหนึ่งพูดอย่างร้อนใจ "ฟูเหริน ข้างในกำลังหาหรือเรื่องงาน..."

จากนั้นเสียงของสตรีผู้หนึ่งลอยมา "หาหรือเรื่องงาน? ลูกชายข้าจะตายอยู่แล้ว พวกเขายังมีอะไรน่าหาหรือกันอีก"

เป่ียนซือ?

คนที่อยู่ข้างในต่างแยกแยะเสียงของสตรีผู้นี้ได้ แต่ไรมาเป่ียนซือเป็นคนรู้กาลเทศะ อยู่แต่ในเรือน ไม่เคยก้าวก้าวเรื่องภายนอก ยามนี้

นางบุกเข้ามาในสำนักราชเลขากระทันหัน เกรงว่าคงเพราะข่าวที่เฉาพิถูกทำร้ายและถูกเกลียดชัง* ที่อ่อนไหวที่สุดของมารดาผู้นี้กระมัง เฉาเหรินเพิ่งจะลุกขึ้นก็ได้ยินเสียงประตูไม้ถูกผลักเปิด เปี้ยนฟูเหรินก้าวเข้ามาอย่างเดือดดาล นางสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบปล่อยผมยาวสยายแตกต่างจากความเป็นระเบียบสง่างามยามปกติโดยสิ้นเชิง

"พี่สะใภ้ นี่ท่าน..." เฉาเหรินรีบเข้าไปต้อนรับ น้ำเสียงกริ่งเกรงเล็กน้อยเหมือนเด็กที่ทำความผิด

เปี้ยนฟูเหรินกวาดตามองคนในห้อง พุดเสียงเฉียบ "จื่อเซี่ยว** วันนี้ลูกข้าเกือบตาย ข้ามาขอคำชี้แจง" ดวงตาของนางบวมแดงเหมือนผลท้อ เห็นชัดว่าร้องไห้มาหลายรอบแล้ว

สวีนวนวิพุด "เปี้ยนฟูเหรินไม่ต้องตื่นตกใจ เรื่องคนร้ายได้ข้อสรุปแล้ว จื่อเซี่ยวจะจับกุมสุดความสามารถ"

เปี้ยนซือเบิกตาโต "ราชเลขาธิการสวีน เจาungมีศัตรูคู่แค้นมากมายยากที่ครอบครวัจะไม่ได้รับผลกระทบ ต่อให้พี่เออร์ต้องตายก็นับว่าตายเพื่อบ้านเมือง ข้ามิกล้าไกรธแค้น เพียงแต่หายนะจากภายนอกหลบเลี้ยงง่าย หายนะจากภายในยากป้องกัน สิ่งที่ข้าไม่เข้าใจคือเกิดเรื่องเช่นนี้ในส่วี่ตูที่มีการระวังป้องกันอย่างเข้มงวดได้อย่างไร"

ทุกคนในที่นั้นตกใจ นางพุดเช่นนี้เห็นชัดว่าแฝงความหมายบางอย่าง ทุกคนหันไปมองหยางชิวโดยมิได้นัดหมาย

"เหตุการณ์โดยละเอียดข้าฟังมาจากตั้งจันแล้ว เมื่อสังหารผู้นั้นรู้สถานที่และเวลาในการประกอบพิธีกรรมของโอรสสวรรค์ได้อย่างไร

* เกลียดชัง คือเกลียดบริเวณล้าคอด้านล่างของมังกรซึ่งมีลักษณะขึ้นย้อนทิศทางกับเกล็ดทั่วไป ชาวจีนเชื่อกันว่าหากมีผู้ใดมาแตะต้องจะทำให้มังกรโกรธแค้นและสังหารคนผู้นั้น ต่อมาจึงใช้เป็นคำเปรียบเปรยถึงเรื่องอ่อนไหวหรือขีดจำกัดที่สามารถทำให้คนคนหนึ่งบันดาลโทษได้

** จื่อเซี่ยว เป็นชื่อรองของเฉาเหริน (โจหยิน)

หลบเลี่ยงการตรวจค้นและเร้นตัวอยู่ตรงเนินหิมะก่อนหน้านี้มันได้อย่างไร
ที่น่าแปลกคือเหตุใดเขาจึงรู้ว่าพีเออร์อยู่ในขบวนด้วย ทั้งที่ข้าพึ่งจะ
อนุญาตให้เขาไปหนึ่งวันก่อนหน้านี้เท่านั้น"

คำถามเหล่านี้เจียบคมมาก หม่านฉ่งฟังพลางผงกศีรษะเบาๆ
ขึ้นชมวิสัยทัศน์ของเปี่ยนซือมาก และหันกลับไปมองหยางชิว สีหน้า
ของอีกฝ่ายเคร่งขรึมกว่าเดิม ไม่แย้มยิ้มเหมือนก่อนหน้านี้อีก

"คำถามเหล่านี้ข้าขบคิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ไม่เข้าใจจริงๆ จึง
ได้แต่มาถามไต่ถามทั้งหลาย!" สายตาของเปี่ยนซือคมกริบยิ่งขึ้น
ความปวดร้าวจากการเกือบต้องเสียชีวิตไปทำให้ขนของมารดาผู้นี้
ชี้ตั้งด้วยความหวาดระแวง

"ความจริงข้ามีเพียงคำถามเดียวที่จะถาม กองกำลังรักษาเมือง
สวี่ตูได้ชื่อว่ารู้ทุกอย่าง แผลงวันตัวเดียวบินเข้ามาในสวี่ตูยังไม่รอดพ้น
สายตาของพวกเจ้า แล้วเหตุใดมือสังหารอย่างหวังเยวี่จึงตกหล่นไปได้
พีเออร์ถูกลอบทำร้าย ผู้คนรอบด้านตื่นตระหนก แม้แต่โจรเชื้อยวี่ที่อยู่ใน
สมรภูมิมานานยังทำอะไรไม่ถูก ทหารที่ซื้อขุนหลี่ตกใจถึงขั้นลี้ภัย
หายไป บัดนี้เสียงยังไม่กลับคืนมา เหตุใดจึงมีเพียงเจ้าหม่านฉ่งที่
ไม่ตกใจแม้แต่หน่อย กลับหาก่อนหินที่คนอื่นขว้างเข้ามาได้อย่างรวดเร็ว
หม่านฉ่ง เจ้ามีคำอธิบายให้ข้าหรือไม่"

ยามถูกเปี่ยนซือเอ่ยคำถามจี๋แทงหัวใจโดยไม่คาดคิด หม่านฉ่ง
ไม่ได้เตรียมใจไว้ก่อน เขาริบคูกเขาลงกับพื้น "ยังสืบหาตัวคนร้ายไม่พบ
ทำให้เจ้านายได้รับบาดเจ็บ เหล่านี้ล้วนเป็นความผิดพลาดของข้า"

ท่าทีของเปี่ยนซือไม่ไ่ไวน้ำเขาแม้แต่หน่อย นางยิ้มเย็นเอ่ยว่า
"หลายวันก่อนพีเออร์ต่อว่าเจ้า ข้ายังหวังดีออกหน้าปกป้อง บัดนี้ย้อน
คิดดูแล้ว ตั้งแต่ปล่อยให้จางชิวโอบล้อมจวนซือคง การกระทำของเจ้า

ก็พุ่งเป้ามาที่พวกเราแม่ลูก จุดนี้พีเออร์มองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง ยิ่งกว่าพวกเราที่เป็นผู้ใหญ่เสียอีก!"

สวีทอวีตระหนก คำกล่าวหานี้ร้ายแรงเกินไป เขารู้ว่าหม่านฉ่งหาใช่คนแบบนั้นแน่นอนจึงรีบลุกขึ้นไกลเกลียด เบี่ยนช็อกกลับไม่เลิกรา สายตาคมกริบดูไบมิด แทะเข้ากลางใจของหม่านฉ่ง "ข้ารู้ว่าพวกนี้ล้วนเป็นคำพูดปากเปล่าไร้หลักฐาน เอาผิดหม่านฉ่งไม่ได้ ทว่าเจ้าตบตาคนอื่นได้ แต่กลับมีอาจตบตาข้า"

ยามนี้หม่านฉ่งกลับลุกขึ้นอย่างสุขุม "ตั้งแต่ผู้น้อยรับตำแหน่งมา มีแต่ความจริงรักภักดีมาโดยตลอด มิเคยลึงเลแม้แต่น้อย"

"ถูกต้อง จิตใจภักดีของเจ้าไม่เคยลึงเล" เบี่ยนช็อกจ้องเขาอย่างโกรธแค้น ขยับปากเอ่ยว่า "ไม่เคยลึงเลต่อตึงฟุเหริน (ตั้งสูฮยิน) ภรรยาเอกของท่านเจ้าอากระมัง พวกเจ้าเป็นคนบ้านเดียวกันนี้ใช่หรือไม่"

พอนางเอ่ยคำพูดนี้ออกมา ในสำนักราชเลขาพลันปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็ง ทุกคนแข็งที่ออยู่ที่เดิม มีอาจขยับเขยื้อน

"กายกรรมเบญจสัตว์นี้เจ้าแต่งเรื่องขึ้นเองหรือ" ผู้โหวถามด้วยความสนใจ ยามนี้นางคุกเข่าอยู่ในตำแหน่งกบฏชั่วคราวในจวนซือคง ให้เหลิงโหวทวงนวดไหล่ให้

เหลิงโหวทงตอบอย่างนอบน้อม "ไม่พะยะค่ะ อาจารย์ข้ามีวิชาฝึกฝนปรารถน่าน้อยอยู่จริง ตอนนั้นข้าเห็นจ้าวเยียนคาดคั้นจึงตอบออกไป"

"เห็นที่คำพูดเจ้าจะน่าเชื่อถือทีเดียว หลอกจ้าวเยียนผู้นั้นได้ชั่วคราว...ใช่แล้ว ไว้เจ้าไปบอกหยางชีวหน้อย ให้เขาตรวจสอบประวัติ

ความเป็นมาของคนผู้นี้ คนของข่งเช่าผู้โจนจึงบุ่มบ่ามเช่นนี้ ต่อให้เขาแค่พูดโดยไม่ได้คิดอะไร แต่เที่ยวโพทะนาก็คนอื่นฟังไปทั่วเช่นนี้ เรื่องนี้ย่อมบานปลายจนมิอาจแก้ไข"

"กระหม่อมส่งคนไปบอกคุณชายหยางแล้วพะยะค่ะ"

"เจ้าทำได้ไม่เลว สมแล้วที่เป็นคนที่หยางไท่เว่ยแนะนำมา" ผู้โขว่หัวลั่นตาลง ทักชะการนวดของเหลิ่งโขว่กวงล้ำเลิศทีเดียว ทำให้นางรู้สึกสบายไปทั้งตัว กล้ามเนื้อผ่อนคลาย แรกเริ่มเดิมทีเหลิ่งโขว่กวงถูกหวังปี้คนสนิทของเฉาเซาแนะนำเข้าวัง แต่ความจริงแล้วกลับเป็นไปตามความประสงค์ของหยางเปียว เหลิ่งโขว่กวงรับใช้ในวังมาสองปีกว่าความสามารถหมดค่าทั่วไป จนกระทั่งวังหลวงไฟไหม้และจางอวี้ออกจากตำแหน่ง เนื่องจากภูมิหลังของเหลิ่งโขว่กวงมีสีสันของเฉาเซาอย่างเข้มข้น จึงถูกเลื่อนขั้นเป็นชั้นที่ตำหนักใน ปรมณัติจักรพรรดิและมเหสี

คนผู้นี้เรียบง่ายถ่อมตน ไม่จู้จี้ขี้บ่นเหมือนจางอวี่ กระทำการใดมีความลึกลับอยู่หลายส่วน บางครั้งแม้แต่ผู้โขว่เองยังไม่รู้ความคิดของเขา การเคลื่อนไหวอย่างลับๆ ของราชวงศ์อันเหลิ่งโขว่กวงรู้เห็นทั้งหมด แต่ทุกครั้งล้วนจงใจรักษาระยะห่าง เพียงรับฟังโดยไม่ออกความเห็น การเป็นฝ่ายก้าวออกมาแก้ไขสถานการณ์อย่างเช่นวันนี้ สำหรับเขาแล้วนับเป็นครั้งแรก

"ฝีมือนวดของเจ้าก็เลาเรียนมาจากอาจารย์เจ้าหรือ" ผู้โขว่ถาม

"พะยะค่ะ แต่นี่หาใช่สิ่งที่กระหม่อมเชี่ยวชาญที่สุด"

ผู้โขว่ลืมตา "อ้อ? แล้วเจ้าเชี่ยวชาญอะไรมากที่สุด"

"ศิลปะในท้องหอ" เหลิ่งโขว่กวงตอบสีหน้าจริงจัง

ผู้โขว่หัวเราะเสียงดัง สิ่งที่ขันทีคนหนึ่งเชี่ยวชาญที่สุดกลับเป็น

ศิลปะในห้องหอ นี่เป็นเรื่องตลกครั้งใหญ่จริงๆ ผู้โช้วหัวเราะคิก หัวเราะพอแล้วผู้โช้วมองกระจกทองแดง พุดเนิบช้า "เจ้าว่าเหตุไฉนวันนี้เขาจึงอุ้มข้ากระโดดหนี ทั้งที่ตัวเองกระโดดหนีไปยอมเร็วกว่า"

"เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าฝ่าบาททรงมีใจสงสารเมตตา เป็นคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ แม้แต่ลูกของศัตรูยังยอมลดเกียรติลงไปช่วยเหลือ ยิ่งไม่ต้องพุดถึงว่าเป็นท่าน"

เหลียงโช้วกวงพุดพลาถมือนวดไม่หยุด ทันใดนั้นเขารู้สึกว่าไหล่ของผู้โช้วตกลง เหมือนผิวดวงเล็กน้อย ริมฝีปากของเหลียงโช้วกวงพุดรอยยิ้มกระจ่างแจ้ง "แต่ว่า...ฝ่าบาทก็อาจทรงมีความคิดอื่นในพระทัย"

"หืม? อะไรหรือ" ผู้โช้วตระหนักว่าตัวเองถามอย่างใจร้อนเกินไปหน่อย รีบกัดริมฝีปากตัวเองและโบกมือ "ช่างเถอะ ไม่ต้องพุดหรอก"

"กระหม่อมเดาว่าฝ่าบาทคงไม่ยากบรรทมบนพื้นกระดานแล้วพะยะคะ"

ตั้งแต่สองคนทะเลาะกันวันนั้น หลิวเสี่ยวก็กับผู้โช้วก็ไม่นอนร่วมเตียงกันอีก หลิวเสี่ยวเป็นฝ่ายบุพรมขนสัตว์ข้างเตียงและนอนบนนั้น มีเพียงเวลาที่คนอื่นนอกเหนือจากเหลียงโช้วกวงเดินเข้ามาใกล้ เขาถึงจะรีบปีนขึ้นเตียงเล่นละคร เดิมทีผู้โช้วอยากบอกให้เขาขึ้นมานอนบนเตียงตัวเองนอนพื้น แต่หลิวเสี่ยวยื่นกรานเป็นพิเศษ นางจึงได้แต่ปล่อยให้เป็นไปตามนั้น ยามนี้พอได้ยินเหลียงโช้วกวงพุด โบกหน้าผู้โช้วปรากฏรอยแดงเรื่อ พุดเสียงซุ่น "ไม่มีใครสั่งให้เขานอนพื้นสักหน่อย เป็นเขาที่ไม่ยอมขึ้นมาเอง"

เหลียงโช้วกวงพุด "ฝ่าบาทภายนอกดูอ่อนโยนสุภาพ แต่ในใจกลับดื้อรั้นยิ่งนัก เรื่องที่ตัดสินใจไปแล้วส่วนี้ (เคาหู)* แก่คนยังดึงกลับมา

* ส่วนี้ (เคาหู) นามรองจิ้งคัง เป็นขุนพลแห่งรัฐเว่ย (วุยก๊ก) ขึ้นชื่อเรื่องร่างกายแข็งแกร่ง มีพลังกำลังมาก

ไม่ได้"

จุดนี้นับว่าเหมือนพี่ชายเขาทีเดียว ผู้ใช้คิดในใจและถอนหายใจ
"น่าเสียดาย เขานะเป็นคนดีไม่เลือก หวังอยากให้ทุกคนทั่วหล้านี้มีความ
ความเป็นสุภาพชนเยี่ยงเขา"

"หาได้เป็นเช่นนั้นเสียทีเดียว อาจารย์ข้าเขียนตำราเล่มหนึ่งชื่อว่า
'ตำราชิงหนั่ง (ยามคราม)' ในตำราบอกว่า 'ยามคนเราตกใจจะจริงใจ
มากที่สุด' ความหมายคือยามที่คนเราตกใจ ปฏิกริยาที่ตอบสนอง
ณ ตอนนั้นจะสะท้อนความคิดในใจได้ดีที่สุด ตอนนั้นฝ่าบาททรงอุ้ม
ท่านหนี เกรงว่าคงไม่มีเวลาคิดมาก ทั้งหมดเพียงเพราะไม่อยากให้ท่าน
ถูกทำร้ายเท่านั้นกระมัง"

"เจ้าคนโง่เง่า" ผู้ใช้วิจารณ์อย่างไม่เกรงใจ จากนั้นยกมือขวาขึ้น
"ใช้ทวง อย่างมัวแต่วิเคราะห์อยู่เลย อืม เจ้าย้ายพรมผืนนั้นไปไว้บนเตียง
วางไว้ตรงนั้นช้าเร็วคนอื่นต้องเห็นพิรุณแน่ ไม่เป็นผลดีต่อการฟื้นฟู
ราชวงศ์ฮั่น"

เวลานี้เสียงตะโกนของทหารหลวงดังขึ้นนอกประตู เห็นที่จักรพรรดิ
จะเสด็จจากการพบปะขุนนางแล้ว...หลังจากเหตุการณ์ลอบสังหาร
ขุนนางกลุ่มใหญ่มาจนข้อคำถามไถ่อาการของโอรสสวรรค์ วุ่นวาย
จนปานนี้จึงได้กลับ 'ตำหนักบรรทม'

บานประตูขยับ เสียงฝีเท้าของหลิวเสี่ยลอยมา เหลิงใช้ทวง
รู้สึกได้ว่าจู่ๆ ผู้ใช้ก็ประหม่าโดยไร้สาเหตุ หลิวเสี่ยเข้ามาในห้องและ
สบตากับผู้ใช้ ต่างคนต่างรู้สึกว่าในแวตตาของอีกฝ่ายมีบางอย่าง
คลี่คลาย ผู้ใช้ปรนนิบัติหลิวเสี่ยผลัดเปลี่ยนชุดคลุม เขาคว้ามือนางไว้
กะทันหัน "วันนี้ข้าใจอ่อนชั่วขณะช่วยชีวิตเจ้าพี่ไว้ เจ้าโกรธข้าหรือไม่"

"ค่ายเจามีหมอสื่อดังนับไม่ถ้วน ต่อให้ฝ่าบาทไม่ยื่นมือออกไป

เขาก็ได้รับความช่วยเหลืออยู่ดี ฝ่าบาททำเช่นนี้ย่อมได้รับความไว้วางใจจากสกุลเฉา อุบายล้าลึงคิดการณ์ไกล หม่อมฉันเลื่อมใสยิ่งนัก"

หลิวเสี๋ยยิ้มผิ่ด "เจ้าก็รู้นิสัยข้า ข้าคิดมากมายถึงเพียงนั้นเสียที่ไหน แค่ว่าไปตามธรรมชาติ ไม่อยากเห็นเด็กคนหนึ่งตายไปต่อหน้าต่อตาเท่านั้นเอง"

ผู้โชคร้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ปลอบยให้เขากุมมือตน "เช่นนั้นที่ฝ่าบาทช่วยหม่อมฉัน ก็ทำไปตามธรรมชาติหรือเพคะ"

เมื่อถูกถามเช่นนี้หลิวเสี๋ยไม่ได้ตอบตรงๆ เขาอุบหลังมือผู้โชคร้าย "วันนั้นหลังจากคุยกับหยางเชียนเซิง ข้าได้ขบคิดมากมาย เคยคิดว่าจะหนีกลับเหอเน่ย์ไปใช้ชีวิตอย่างสันโดษ ไม่ติดต่อกับคนนอกอีก เคยคิดว่าจะใจแข็งเหมือนพี่ชาย ศีรษะนับหมื่นพันร่วงลงมาก็ไม่กะพริบตา แต่ภายหลังข้าพบว่าเรื่องพวกนี้ล้วนไม่ใช่สิ่งที่ข้าอยากทำ ไม่ใช่ความตั้งใจที่แท้จริงของข้า"

"แล้วความตั้งใจที่แท้จริงของฝ่าบาทคืออะไร"

"ตอนข้าเห็นเจ้าที่กำลังจะตาย ข้าพลันกระจำงแจ้ง ความตั้งใจที่แท้จริงของข้าคือการช่วยคน การช่วยคนก็คือการช่วยราชวงศ์อื่น" หลิวเสี๋ยเียบไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ "ข้าเป็นคนอ่อนแอ ข้ามีอาเจียนชาไร้ความปรานีอย่างพี่ชายได้ เขาเป็นจักรพรรดิอันอุ่ตี่ ข้าเป็นอันเหวินตี้* คนหนึ่งเป็นสายฟ้า คนหนึ่งเป็นหยาดฝน วิธีการไม่เหมือนกัน แต่กลับทำเพื่อราชวงศ์อื่นเหมือนกัน ดังนั้นข้าจะใช้วิธีการของตัวเองทำตามสัญญา"

"สัญญามีให้เขาหรือสัญญามีให้ข้า" น้ำเสียงนางเจือแวว

* อุ่ตี่ เหวินตี้ มักใช้เป็นสมัญญานามของจักรพรรดิในหลายราชวงศ์ เพื่อยกย่องจักรพรรดิว่าเป็นยอดของด้านอุ่ (♂) และด้านเหวิน (♀) สมัยอัน อันอุ่ตี่คือหลิวเซ่อ อันเหวินตี้คือหลิวเหิง

หยอกเข้า คิ้วตาเปี่ยมเสน่ห์ นิ้วมือเรียวบางงดงามไต่อยู่บนแก้มอก
เปลือยเปล่าของชายหนุ่ม

หลิวเสียลังเลครู่หนึ่ง "สัญญาที่มีให้พวกเจ้า" พุดจบเขาเลีย
ริมฝีปากอย่างกระอักกระอ่วน ไม่ว่าคนอื่นจะมองอย่างไร แต่ในใจเขา
รู้ดี หญิงสาวที่นอนอยู่ข้างกายเป็นภรรยาของพี่ชาย เป็นพี่สะใภ้ของเขา
ได้ยินคำตอบของหลิวเสียผู้โชกโชกพลันคลี่ยิ้ม ชีวิตของคุณชาย
สกุลเขากลับทำให้จักรพรรดิกลายเป็นจักรพรรดิอย่างสมบูรณ์ เรื่องนี้
ช่างเป็นตลกร้าย

ในความมืดรอยยิ้มนางงดงามเกินใคร หลิวเสียเหม่อลอยชั่วขณะ
ยามนางรำเรงเปรียบดังดวงตะวันอันเจิดจ้า ยามนางเด็ดเดี่ยวกลับ
เหมือนหิมะปกคลุมหมื่นลี้...สองอย่างนี้น่าจะเป็นนิสัยที่แท้จริงของนาง
กระมัง หญิงสาวที่แบ่งแยกความรักกับความเกลียดชังอย่างชัดเจน
เช่นนี้ ไม่รู้จริงๆ ว่านางเอาตัวรอดอยู่ในสวี่ตูที่เป็นเหมือนวังวนแห่ง
การเสแสร้งหลอกลวงมาได้อย่างไร

คิดถึงตรงนี้หลิวเสียนึกอยากกုပ်หน้านางขึ้นมาจะทันหัน ผู้โช่ว
หลับตาลงปล่อยให้นิ้วมือหยาบกร้านของเขาไต่ผ่านวงแก้มนาง
นางคิดว่ามือของชายหนุ่มจะสำรวจต่ำลงไป แต่มือข้างนั้นกลับยกสูง
กดกระหม่อมนางและกုပ်อย่างรักใคร่สงสาร

"ลำบากเจ้าแล้ว..." หลิวเสียพึมพำ ฝ่ามือกုပ်ไล่ไปตามเรือนผม
เรียบลื่นดุจผ้าต่วน เหมือนกำลังปลอบประโลมกระต่ายน้อยที่เสียขวัญ
ผู้โช่วไม่พูดอะไรอยู่นาน ผ่านไปเนิ่นนานจึงลืมตาขึ้น

"ฝ่าบาท ตอนที่พระองค์อุ้มหม่อมฉันหนีคนร้ายในท้องนา ทราบ
หรือไม่ว่าหม่อมฉันคิดถึงอะไร"

"อะไรหรือ"

22 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรชนชาน (ปลาย)

"หม่อมฉันคิดถึงเมื่อหลายปีก่อน หม่อมฉันกับฝ่าบาทเพิ่งหลบหนีออกจากฉางอัน สถานการณ์ไม่สงบ ศัตรูมากมายโอบล้อม พวกเราเดินทางถึงอันอี้และขาดแคลนเสบียง มีอาจเดินทางต่อหรือถอยหลังได้ ข้ากับฝ่าบาทซ่อนตัวอยู่ในบ้านฟางเตี้ยๆ ในตัวเมือง มองสายฝนที่กระหน่ำเทลงมาเหมือนน้ำตก จู่ๆ ฝ่าบาทก็ถามข้าว่าหากตอนนี้มีคนร้ายปรากฏตัวข้าจะอย่างไร ข้าตอบโดยไม่ลังเลว่าข้าจะใช้ชีวิตปกป้องโอรสสวรรค์ ฝ่าบาทพยักหน้าบอกว่าเขาก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน"

"เช่นนั้นก็ดีมิใช่หรือ"

"ไม่ ความหมายของเขาคือเขาก็จะใช้ชีวิตข้าปกป้องโอรสสวรรค์เช่นกัน"

"..."

ผู้โชวเห็นสีหน้าแปลกประหลาดของหลิวเสี๋ยแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ "พี่ชายเจ้าเป็นคนเช่นนี้"

หลิวเสี๋ยรู้สึกขบขัน ขณะเดียวกันก็เศร้าใจเล็กน้อย เขาถามต่อ "แล้วเจ้าฟังแล้วคิดอย่างไร"

ดวงตาของผู้โชวทอดประกายครุ่นคิด ริมฝีปากแดงเข้มเข้าด้วยกัน เป็นแนวโค้งงดงาม "จริงด้วย นี่เป็นลักษณะของเจ้าจริงๆ พี่รู้ว่าฝ่าบาทไม่มีทางถามคำถามแบบนี้กับข้า...เขาไม่ใส่ใจ"

หลิวเสี๋ยอำปาก แต่สุดท้ายกลับมิได้เปล่งเสียงออกมา หลิวเสี๋ยตัวจริง แม้แต่ความเป็นความตายเกียรติยศศักดิ์ศรีของตัวเองยังไม่สนใจ ไม่ต้องพูดถึงความรู้สึกของผู้โชว

ผู้โชวพูด "พวกเจ้าแตกต่างกันเกินไป ฝ่าบาทเป็นน้ำแข็งก้อนหนึ่ง เป้าหมายเดียวของเขาคือฟื้นฟูราชวงศ์ฮั่น นอกจากนี้เขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น แต่เจ้าเป็นกองไฟ เจ้าสนใจความเป็นความตายของชนที่คนหนึ่ง

สอบถามความรู้สึกของสนมชายา หลังน้ำตาเพื่อหมากที่ถูกสละทิ้ง
แนวทางการเป็นกษัตริย์ของพวกเขาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง"

หลิวเสี่ยวโอบกอดผู้โชวขณะที่นางพึมพำกับตัวเอง ผู้โชวกางแขน
ออกอย่างไอนอ่อน สวมกอดเขาแน่นเช่นกัน กระหม่อมชนคาง วงแขน
สอดประสานกัน เสียงสั่นระริกทว่าร้อนแรงของหญิงสาวดังข้างหูเขา
ลมหายใจที่รินรดหอมดุจกล้วยไม้ "ข้าจะเดินเคียงข้างเจ้าไปจนถึง
ตอนสุดท้าย"

เสียงของบุรุษและหญิงสาวค่อยๆ แผ่วลง นิ้วโป้งเล็กนุ่มข้างหนึ่ง
เกี่ยวนิ้วโป้งของคนอีกคนไว้โดยไม่รู้ตัว สองนิ้วเกี่ยวกันแนบแน่นมีอา
แยกออก...นี่เป็นครั้งที่สองที่ผู้โชวให้คำสาบานกับโอรสสวรรค์ หลิวเสี่ยว
กอดนางไว้แน่นอ้อมอกแน่น

ทั้งสองแนบกายเข้าด้วยกัน ใกล้ชิดปราศจากช่องว่าง
ครั้งนี้หลิวเสี่ยวไม่ลังเลอีกแล้ว

สวีโนวี่เดินไปตามทางอย่างกังวลใจ เสียงฝีเท้าเผยถึงความ
เหนื่อยล้า หลังกบฏต่งเจิงยุติลง เดิมทีเขาคิดว่าจะได้หายใจหายคอ
สักหน่อย แต่ความวุ่นวายเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ราชเลขาธิการผู้
นี้หัวหมุนเล็กน้อย ดูเหมือนความปั่นป่วนวุ่นวายในส่วนี้จะไม่ได้ยุติลง
เพราะความพ่ายแพ้ของต่งเจิงเลย

ทว่าคิดก็ส่วนคิด สวีโนวี่ไม่มีกำลังเหลือพอจะไปใส่ใจจริงๆ
งานที่เขาต้องจัดการมีมากเกินไป...เช่นขุนพลที่เดินตามหลังเขาอยู่
ตอนนี้

ยามนี้จางชีวเดินตามหลังสวีโนวี่ เพื่อให้ความเร็วสอดคล้องกับ
ราชเลขาธิการ เขาจงใจยกขาขวาวๆ ของตัวเองให้ต่ำที่สุด ดูแล้ว

น่าขบขัน แม้คนผู้นี้จะถือกำเนิดจากซีเหลียง แต่กลับแตกต่างจาก
ผู้บัญชาการส่วนใหญ่ในซีเหลียง เขามักจะมีท่าทีวิตกกังวล แหวต
หนักอึ้ง หลายวันนี้สวีวินอวี่ใกล้ชิดกับเขามากขึ้น พบว่าเขาขาดความรู้สึก
ปลอดภัยอย่างรุนแรง หวาดกลัวยามไม่สวมมิวกัดีเจา สวามิวกัดีเจา
แล้วกลับหวาดกลัวยิ่งกว่าเดิม

โดยเฉพาะหลังเกิดเหตุการณ์ลอบสังหารเขายิ่งเสียบสนิท การที่
เปี่ยนซือและเจาผีดำหนีต่อว่าหม่านฉ่ง สำหรับจางชีว์แล้วมองอย่างไร
ก็เหมือนขี้ตั้นหม่อนดำตันไหว* สวีวินอวี่จำต้องปลอบโยนเขา ยืนยัน
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเขาจะได้รับการตอบแทนที่ดีที่สุด แต่จางชีว์ยังคงทำท่า
เหมือนก้าวเดินอยู่บนแผ่นน้ำแข็ง

จะจัดการกับกองทหารซีเหลียงกองนี้อย่างไรดี เป็นปัญหาที่
น่าปวดหัวโดยแท้ หากดึงเขาไปแนวหน้า ต่อให้เจางงไม่ถือสา
ผู้บัญชาการคนอื่น ๆ ก็ต้องคัดค้าน หากจะจัดระเบียบยอมทำให้จางชีว์
รู้สึกไม่ปลอดภัย

ไตร่ตรองถี่ถ้วนแล้ว สวีวินอวี่ตัดสินใจใช้วิธีแบ่งแยกแล้วปกครอง
ตอนนี้เจางงกลับกวนตู้แล้ว สวีวินอวี่จะส่งจางชีว์กับทหารม้าฝีมือดี
จำนวนน้อยไปให้เจางงก่อน กำลังส่วนอื่นๆ ให้อยู่ใกล้กับสวีตู
มอบหมายให้เจาสู่วี่ (กาเซียง) และหูเซอเออร์ (เฮาเฉียน) เป็นผู้ควบคุม
หนึ่งเพื่อจะได้ให้เจางงเป็นผู้ยืนยันกับจางชีว์ด้วยตัวเอง ให้เขาสบายใจ
สองเพื่อจะได้แยกจางชีว์ออกจากกองกำลังหลัก ทำให้ทหารซีเหลียง
ไม่กล้าบุ่มพาม

"เป่ย์เจ้อ ปลายเดือนนี้เจ้าต้องคุมกันเสบียงกองทัพเดินทาง

* ขี้ตั้นหม่อนดำตันไหว เป็นสำนวน หมายถึงภายนอกดูเหมือนคนหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วกำลังดำทะนบ
อีกคนหนึ่ง

ขึ้นเหนือ ครั้นนั้นนอกจากเสปียงอาหารและทรัพย์สินแล้วยังมีอีกคนติดตามกองทัพไปด้วย ตอนนั้นเขาเพิ่งกลับถึงสวี่ตู๋ ข้ากำลังจะพาเจ้าไปพบเขา"

จางชีวผิงกวีระะ "ราชเลขาธิการสวีนวงใจเถอะ ล้วนเป็นคนของซื่อคงเหมือนกัน ข้าจะใกล้ชิดกับเขาให้มาก"

สวินอวี่ซะงักเท้า ทำหน้าประหลาด "เรื่องนี้...ไม่ต้องผินตัวเองหรือก เจ้าคุ้มกันเขาจนถึงกวนตู้อย่างปลอดภัยก็พอ เรื่องอื่นๆ ไม่ต้องทำ"

สวินอวี่กับจางชีวมาถึงบ้านหลังหนึ่งอย่างรวดเร็ว บ้านหลังนี้ไม่กว้างขวางโอโถง เป็นเรือนธรรมดาที่ก่อด้วยอิฐครึ่งหนึ่งและถูกแบ่งเป็นสองตอน ทว่าเรือนเล็กหลังนี้อยู่ห่างจากจวนซื่อคงเพียงช่วงถนนเดียวเท่านั้น ครึ่งก่อนตอนจางชีวยกทัพปิดล้อมจวนซื่อคงเคยผ่านครึ่งหนึ่งแต่ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย หน้าประตูเรือนมีรถม้าแปลกประหลาดคันหนึ่งจอดอยู่ ห้องโดยสารมีขนาดกว้าง มีกระดิ่งแขวนตรงมุม

ทั้งสองสบตากันโดยไม่เอ่ยอะไรและก้าวเข้าไปข้างในพร้อมกัน เพิ่งจะผลึกประตูเข้าไปจางชีวได้กลิ่นสุราเข้มข้น เขามองดูอีกครั้ง ภาพในห้องทำเอาเขาอ้าปากตาค้าง

คนที่คุกเข่าเผชิญหน้ากันในห้องเป็นหนึ่งในเก้าหนึ่งหนุ่ม คนแก่เส้นผมขาวโพลน ดวงตาράมัว ห่อร่างด้วยขนสัตว์ผืนหนึ่งและสงเสียงโอเป็นระยะ เขาคือจยาสวี่ คนหนุ่มผึ่งตรงข้ามจยาสวี่หน้าผากใหญ่มาก มือผอมเรียวยาวเหมือนอุ้งตีนไก่ ผิวพรรณออกขาวซีดเหมือนคนไม่แข็งแรง

กระนั้นสิ่งที่ทำให้จางชีวตื่นตะลึงหาใช่คนหนุ่มไม่ แต่เป็นหญิงสาวที่นอนตะแคงอยู่ในอ้อมอกเขาต่างหาก หญิงผู้นั้นทรวงอกเปิดเปลือยกว่าครึ่ง ดวงตาหรีปรือยั่วเย้า มือขวาของคนหนุ่มล้วงเข้าไป

ในเสื้อด้านหน้าของหญิงสาวบีบคั่งอย่างไม่ใส่ใจ

จ๋ายาสวียกกาสุราขึ้นมา รินให้อีกฝ่ายจนเต็ม กระแอมกระไอ พลางพูด "แค่ๆ...คนหนุ่มอย่างพวกเจ้าช่างดีจริงๆ อายุอย่างข้า หากไปเจียงตงเกรงว่าพิษจากความชื้นจะแทรกซึมเข้ากระดูก แค่..."

"นี่ ตาแก่ ข้าจะป่วยจริง แค่ๆ...แต่เจ้าน่ะเสแสร้ง"

หนึ่งแก่หนึ่งหนุ่มเหมือนประชันกัน ไอใส่กันไม่หยุด คนหนุ่มไอต่อเนื่องลึบกว่าที่จึงหยิบผ้าออกจากอกเสื้อ เช็ดคราบเลือดที่มุมปากทิ้ง และพูดอย่างโมโห "เดิมทีข้าคิดว่ากลับสวี่ตูแล้ว สิ่งแรกที่จะทำคือ กำจัดเจ้า คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะตัดหน้าด้วยการสวมมิกัดีเงางมเสียก่อน จมูกสุนัขของเจ้ายังคงว่องไวเหมือนเดิม"

จ๋ายาสวี่ส่ายหน้าอย่างจนใจ "ข้าแก่ป็นนี้แล้ว ยังจะอยู่ได้อีกกี่ปี กลับเป็นเพ็งเซียวเองที่เรื่องสตรีต้องเพลาๆ ลงบ้าง หาไม่แล้วหยินดูดยางไปจนหมด พลังพร่องหาย ย่อมไม่เป็นผลดีต่อเจ้า"

ได้ฟังคำพูดนี้ของจ๋ายาสวี่ คนหนุ่มผู้นั้นก็หัวเราะเสียงดัง บีบหน้าอกหญิงงามข้างกายอย่างแรงทีหนึ่ง "ผู้กล้าและวีรบุรุษในประวัติศาสตร์ สิ่งที่ปรารถนาไม่พ้นการใหญ่และสตรี ข้าช่วยเหลือเงางมช่วงชิงได้หล้า เงางมอนุญาตให้ข้าล้มลองสาวงามได้อย่างเต็มที่ มนุษย์เรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้ได้ไม่กี่สิบปีเท่านั้น ควรคว้าโอกาสนี้ไว้ ทำตามใจปรารถนา ไยต้องฝืนใจตัวเองด้วยเล่า"

จางชิวทำหน้าที่ต้อนตระหนกเมื่อเห็นภาพนี้ ตกใจยิ่งกว่าเห็นเฉาพีถูกลอบสังหารเสียอีก สวีนอวี่ตบๆ ไหล่เขาเป็นเชิงปลอบโยน กล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ข้าขอแนะนำให้รู้จัก ท่านนี้คือจวินซือจี้จิว (ที่ปรึกษาทางทหาร) แห่งจวนบัญชาการของเงางม ก๊วยจาจากเมืองอิงชว่น ชื่อรองกั้วเพ็งเซียว"

"อา...จางซิว เจ้าแห่งทวนแดนเหนือ ข้าได้ยื่นชื่อมานานแล้ว!"
กัวย่าหรีตา เอียงกายยกมือคว้าแขนนุ่มนวลของหญิงงามโบกทักทาย
อีกฝ่าย

จางซิวพลันเข้าใจว่าเหตุใดสวินอวีจึงให้เขารักษาความปลอดภัย
เท่านั้น เรื่องอื่นไม่ต้องทำ

หวังเยวี่ยพูด "ถึงจีผู้นั้นอยู่ที่นี้หรือ" ตรงหน้าเขาเป็นศาลเจ้าที่
ตั้งอยู่ในป่าสน สวีผู้เร้นตัวอยู่ในที่ลับเหมือนเดิม ไม่เปิดเผยตัวตน

สวีผู้ตอบ "ใช่ ถ้าเจ้าสะสางความแค้นกับนางเสร็จแล้ว หยางไท่เว่ย
หวังว่าเจ้าจะรีบไปกวนตู้"

"จัดการหยวนเซ่รี"

"ไม่ เป็นคนข้างกายเขาคนหนึ่ง บุคคลที่สำคัญต่อพวกเรามาก
ชื่อของเขาคือสวินเงิน"

หวังเยวี่ยเอียงคอ "ถ้าเป็นกวนตู้ไม่ต้องให้เข้าไปด้วยตัวเองหรือ
ลูกศิษย์ข้าสวาทากับสื่ออาอยู่ที่กวนตู้แล้ว พวกเขาปฏิบัติตามข้อเรียกร้อง
ของพวกเจ้าได้ทุกอย่าง รวมถึงการลอบสังหารเขา"

ศาลเจ้าที่อยู่ในความมืดเงียบไปครู่หนึ่ง สวีผู้เหมือนกำลังขบคิด
คำพูดของหวังเยวี่ย ผ่านไปครู่ใหญ่สวีผู้จึงเอ่ยว่า "เอาเป็นว่าพวกเจ้า
จะบ่มบ่ามไม่ได้ จัดการเรื่องของสวินเงินให้เรียบร้อยก็พอ หลังจากนั้น
ข้าจะให้คำชี้แนะอย่างละเอียดอีกที"

"ก็ได้ แต่ทางที่ดีพวกเจ้าเร่งมือหน่อย สื่ออาয়พุดง่าย แต่
เจ้าเด็กสวาทหากว่าความขึ้นมา แม้แต่ข้ายังไม่แน่ว่าจะเอาอยู่...เขาเป็น
ผู้โชคร้ายที่รอดชีวิตจากการสังหารหมู่ที่สวี่โจว"

"ดูท่าลูกศิษย์เจ้าจะไม่เชื่อฟังนัก"

"สถานการณ์วุ่นวายเกินไป ไม่มีต้นกล้าที่ดี...ข้าเจอคนหนึ่ง
คุณสมบัติไม่เลว น่าเสียดายที่ไว้รสนากับข้า"

หวังเยวี่ยถอนหายใจอย่างหาได้ยาก มองไปยังทิศทางของสวี่ตู
เขายังพูดไม่ทันจบเสียงฝีเท้าสวบสាប់พลันดังมาจากที่ไกลๆ ไม่ควร
มีคนนอกมิใช่หรือ เขาคดมือลงบนด้ามกระบี่ เตรียมพร้อมสังหารผู้มาได้
ทุกเมื่อ

"อย่าลงมือ นี่เป็นแขกที่ข้าเชิญมา...ความจริงสำหรับนางแล้ว
พวกเราต่างหากที่เป็นแขก"

ฟังคำพูดสวี่ตูแล้ว หวังเยวี่ยเพิ่งสายตามอง เห็นสตรีอ่อนเยาว์
คนหนึ่งในชุดผ้าสีครามกับกระโปรงเนื้อหยาบเดินเข้ามาช้าๆ มือ
หิ้วตะกร้าใบหนึ่ง มวยผมม้วนอยู่บนศีรษะ

"ถึงอีก? นับว่าพวกเจ้ารักษาคำพูด" หวังเยวี่ยเฝ้าปากแน่น มอง
หญิงสาวที่มาน้องชายตัวเองเดินเข้ามาใกล้อย่างสนใจ

ถึงจ้ะเดินมาถึงหน้าศาลเจ้า รวากับมองไม่เห็นหวังเยวี่ย นางเดิน
ผ่านเขาและก้าวข้ามธรณีประตู นำเครื่องเช่นไหไว้ในตะกร้าไปวาง
หน้าป้ายบูชาหงษ์ทอง นางเช็ดโต๊ะบูชาเบาๆ จนสะอาดและจัดเรียง
ข้าวของ กราบไหว้สามครั้งอย่างเคร่งขรึม จากนั้นปิดมตงหน้าผาก
ขึ้นไป หมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับหวังเยวี่ย

"ข้าหาได้มาหวังผู้ แต่เขากลับตายเพราะข้า" ถึงจ้ะพูด จากนั้น
เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนหิมะตกอย่างละเอียด รวมถึงแวตาลึกซึ่ง
ของหวังผู้ตอนโถมตัวเข้าหาตน และคำว่า 'ข้าขอโทษ' ที่ตนเปล่งออกมา
อย่างแผ่วเบา

ฟังถึงจ้ะเล่าจบ หวังเยวี่ยก็ขู่กระป๋วยขึ้นช้าๆ "เป็นนิทานที่ไม่เลว
น่าเสียดายที่สำหรับข้าแล้วไม่แตกต่างอะไร ข้ารู้เพียงว่ากระบี่ที่อยู่

ในมือเจ้าแห่งเข้ามาในร่างของน้องชายข้า ง่ายดายเท่านี้ สิ่งที่เราเลือกได้มีเพียงอันนอนขอความเมตตาจากข้า หรือไม่ก็ยึดครองรับความตาย"

ถึงจะไม่ตอบ แต่ชักกระบี่ทองแดงเล่มหนึ่งที่ขัดจนแวววับออกมาจากศาลเจ้า ตั้งท่าโจมตี

"กระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่เทียนจื่อ (โอรสสวรรค์) สามิข้าเป็นผู้หลอมตีกับมือ เขาเคยบอกข้าว่าเขาไม่มีกำลังจะปกป้องข้า ทั้งไม่มีกำลังจะปกป้องราชวงศ์อื่น ได้แต่หลอมกระบี่เล่มนี้ขึ้น หวังว่าข้าจะปกป้องตัวเองได้ ตอนอยู่ข้างอันข้าอาศัยกระบี่เล่มนี้ฝ่าวงล้อมออกมาพร้อมกับหวังฝู"

"น้องชายข้าช่วยเจ้าออกมา นี่เป็นวิธีตอบแทนบุญคุณของเจ้าริ" หวังเยวี่รู้สึกขบขันเล็กน้อย

"ข้าเนรคุณหวังฝู เดิมทีควรฆ่าตัวตายเพื่อชดใช้ แต่ตอนนี้ข้ายังมีการะหน้าที่ที่ได้รับการไหว้วานจากโอรสสวรรค์ทั้งสองพระองค์ มิอาจเอาชีวิตตัวเองมาทิ้งเปล่าที่นี้ได้ ข้าถือกระบี่เล่มนี้เพื่อให้คำสาบานกับท่าน"

"เรื่องนี้หาได้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้าไม่"

หวังเยวี่ยับแขนเล็กน้อย กระบี่ยาวแทงเข้ามา ถึงจิริบฐกระบี่ยาวรับไว้ ภายในศาลเจ้ากระบี่สองเล่มฟาดฟันอย่างดุเดือด พวกเขาปะทะกันสามสี่กระบวนท่าอย่างต่อเนื่อง ถึงจิดกเป็นรองอย่างเห็นได้ชัด จำต้องถอยหลังไปหลายก้าว หอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย หวังเยวี่กลับวาดกระบี่ต่อเนื่อง ถึงจิดได้แต่กัดฟันแน่น ด้านรับสุดกำลัง นางรู้สึกเพียงกระบี่เร็วของหวังเยวี่ไม่เหมือนกับเพลงกระบี่ของศัตรูคนอื่นๆ ที่นางเคยรับมือก่อนหน้านี้ เหมือนมีดาข่ายแน่นหนาผืนใหญ่ปกคลุม

ลงมา ไม่ว่าแะอย่างไกรักยากที่จะหลุดพ้น ได้แต่มองประกายกระบี่
กลืนกินตนโดยมิอาจทำอะไรได้

ถึงจีไกล้ถึงตาจนเต็มที แขนนางพลันกระตุกอย่างแรง กระบี่
ทองแดงในมือปราดเปรียวราวมังกรน้ำ พุ่งเข้าใส่หวังเยวี่โดยไม่ลังเล

นี่เป็นกระบวนท่าตายไปพร้อมกัน หากไม่ถึงคราวจำเป็นนาง
ไม่ใช้เด็ดขาด บุคคลแข็งแกร่งอย่างหลี่เจียยังเกือบต้องเสียชีวิต
เพราะกระบวนท่านี้

จังหวะที่ปลายกระบี่แทงไปที่ลำคอของหวังเยวี่ กระบี่ของหวังเยวี่
พลันฟาดลงมาจากท้องฟ้า กระแทกสันกระบี่ของนางอย่างมั่นคง

ถึงจู้จี้ก๊กแซนซา บริเวณนี้ซึ่กับนิ้วโป้งสันสะเทือนรุนแรง กระบี่
ทองแดงหลุดจากมือร่วงลงบนพื้น

หวังเยวี่กลับไม่ได้ประชิดเข้ามาฟาดฟันอีก เขาเผยสีหน้า
ประหลาดใจ "นี่เป็นเคล็ดวิชากระบี่เร็วสกุลหวังของข้า แม้แต่
กระบวนท่านี้หวังผู้ก็สอนให้เจ้าด้วยรี"

ถึงจี้ก๊ิงคุ้กเข้าบนพื้นโดยไม่ตอบ หน้าอกสะท้อนขึ้นลงไม่เป็นจังหวะ
กระบวนท่าเมื่อครู่นี้สำหรับนางแล้วสิ้นเปลืองพลังมากเกินไป

"กระบวนท่านี้ของเจ้าทักษะไม่เลว แต่ถึงอย่างไรก็เป็นสตรี
เรียวแรงน้อยไปหน่อย" หวังเยวี่วิจารณ์คำหนึ่งและพูดต่อ "เจ้ารู้
หรือไม่ว่านี่เป็นเคล็ดวิชาสกุลหวังที่ไม่เผยแพร่ให้ใคร จะถ่ายทอดให้
คนที่ใกล้ชิดที่สุดเท่านั้น มิอาจให้คนนอกล่วงรู้..." พูดถึงตรงนี้เขาพลัน
ชะงัก คล้ายตระหนักถึงอะไรบางอย่าง ก่อนเงยหน้ามองเพดาน
สีดำสนิท เน้นนานจึงถอนหายใจเบาๆ และดึงสายตากลับมา

หวังเยวี่ยั่วตัวดะกระบี่อย่างแรง ถึงจู้จี้ก๊ิงเย็นวาทเหนือศีรษะ
ผสมปอยหนึ่งร่วงลงบนพื้น

"ในเมื่อน้องชายข้าขอรับรองแทนเจ้า วันนี้ข้าจะละเว้นเจ้าก่อน
จำไว้ว่าเจ้าติดค้างศิระชะข้า วันที่ราชวงศ์ฮั่นฟื้นคืนความรุ่งโรจน์แล้ว
ข้าจะมาเอามันไป"

เสียงของหวังเยวียยังคงอยู่ แต่เงาร่างกลับหายไปเสียแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624904.html>